

jer det: Hovmod og Ufordragelighed, Uterlighed og Bagvaskelse, Løgn og Forstillelse gaar i Svang imellem os ganske som i det Samfund, vi paakaldte Himlens Hjælp til at omstyrte! . . . Dette er Sandheden! Men Gud lader sig ikke spotte! Han nedslog os i Støvet, for at vi skulde lære at kende os selv og sige: se, saa dybt er vi sunkne!“

Han kunde tilsidst neppe komme tilorde for udæskende Tilraab. Der steg som et Besværgelsens Brøl op imod ham fra det Hav af opadvendte Ansigter, der bølgede omkring ham. Adskillige af dem udtrykte ganske vist Forlegenhed ved Optrinet; men ikke een Stemme hævede sig for at standse Spektaklet.

Da det ikke længere var ham muligt at faa Ørenlyd, afsluttede han brat med Udtalelsen af Ønsket om, at Sandhedens og Retfærdighedens Venner af det lidte Nederlag vilde lære, at ikke ved Selvretfærdighed men gennem Selvprøvelse, ikke ved Hovmod men gennem ydmyg Selverkendelse gik Fremtidens Vej til Oprejsning og Sejr.

Neppe var han under Tavshed stegen ned, før Forsamlingen brød ud i høje Bifaldsraab. Væver Hansen var sindigt gaaet op paa Talerpladsen.

Synet af den gamle Kampfører, som nu i mange Aar ikke havde talt i nogen Forsamling, virkede som en Fanfare paa dem alle. Med den ene af sine røde Hænder omkring Hagen, den anden paa Ryggen, lod han Blikket glide frem og tilbage over Mængden, der i forventningsfuld Spænding trængte sig omkring ham. Da der omsider var bleven Ro, sagde han smilende, med sin sagtomdige Stemme:

„Se, det var nu dog en ret mærkelig Tale, vi her fik at høre af Emanuel. Jeg stod saamænd dernede og pirkede i mine Øren og tænkte, at jeg maatte høre fejl. Tilsidst sagde jeg til mig selv: du sover, Jens! Og du drømmer, at du hører vores gamle Provst Tønnenen.“

„Hør! — Det er et sandt Ord!“ jublede Skibberupperne.

„For det er nu saadan, at jeg ikke kan lade være at tænke paa en anden Tale, som Emanuel for mange Aar siden holdt for os, . . . det var saamænd den allerførste Gang, han talte til os i